

KRONIEK.

BOEKBESPREKING.

THEO THIJSSSEN, *Het Grijze Kind*. Bussum, C. A. J. van Dishoeck, 1927.

De litteraire verschijning van Theo Thijssen wordt hoe langer hoe interessanter; dit, zijn nieuwste, is naar mijn meening, stellig ook zijn belangrijkste, pittigste boek. Het is vol geest, vol scherpe karakteristiek, spot, ironie, bijtende satyre. Dat het veel gelezen wordt verwondert mij geenszins, toch zou ik bij zooveel en soms zoo grimmig pessimisme nooit zoo groote populariteit voorspeld hebben. Die populariteit is dan ook misschien nog meer toe te schrijven aan Thijssen's oneindig goedmoediger vorig product: „Kees de Jongen” — dat al een vijfde druk beleefde — dan aan dit Grijze Kind zelf.

De bijna geniale vondst waaraan dit boek zijn idee en titel dankt is nu wel algemeen bekend: „grijs” is dit „kind”, omdat het zich „zijn vorige levens herinnert” — grijs is het omdat het van jongsaf met oordeel des onderscheids op zijn omgeving reageeren kan. Heel goed volgehouden heeft Thijssen deze fantasie van hem eigenlijk niet — in het vuur van zijn verhaal (van zijn vertoog had ik bijna geschreven; want een strekkingsboek is ook dit zonder twijfel) vergeet de schrijver nogal eens hoe hij het ingezet had, maar de geboeide lezer vergeeft hem dit gemakkelijk. Er zullen lezers zijn die minder gemakkelijk kunnen heenkomen over sommige uitingen van... laat ons maar zeggen: niet bepaald hoogen geest. Toch is er ook in dit opzicht al weer verbetering: Kees de Jongen was veel burgerlijker van toon dan dit Grijze Kind.

Een woord van speciale hulde voor wat ik in dit boek het meest respecteer: de objectieve schets van Opa, de liefdevolle van tante Neeltje. Daar heb ik humor in gevonden, en van den sterksten en fijnsten.

H. R.

JOHAN VAN VORDEN, *Alex' Vrouwen*. Bussum, C. A. J. van Dishoeck, 1927.

In den aanvang had ik goede verwachting van dezen roman. Ook Johan van Vorden, pessimist als Thijssen, maar van een minder humane soort, bezit geest en, zoolang hij objectief beschrijft, ook wel typeeringstalent. Wendelmoed, haar moeder, Suzanne, het zijn althans acceptabele figuren, de eerste vooral — eenig bewijs tevens voor iets van dieper gemoedsleven in den schrijver.

Maar overigens — neen, dit boek, hoe modern het dan ook zijn wil, en misschien ook wel is (is er een leeger woord dan „modern?”), dit boek